РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

11 януари 2007 година *

По дело C-279/05

с предмет преюдициално запитване на основание член 234 ЕО, отправено от College van Beroep voor het bedrijfsleven (Нидерландия) с акт от 30 юни 2005 г., постъпил в Съда на 11 юли 2005 г., в рамките на производство по дело

Vonk Dairy Products BV

срещу

Productschap Zuivel,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от г-н P. Jann, председател на състав, г-н K. Lenaerts, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н M. Ilešič (докладчик) и г-н E. Levits, съдии,

* Език на производството: нидерландски.

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,
секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 29 март 2006 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Vonk Dairy Products BV, от адв. J. H. Peek, advocaat,

— за Кралство Нидерландия, от г-жа H.G. Sevenster и г-жа M. de Mol, в качеството на представители,

— за Република Гърция, от г-н I. Chalkias и г-жа S. Papaioannou, в качеството на представители,

— за Комисията на Европейските общности, от г-жа C. Cattabriga и г-жа M. van Heezik, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 7 юни 2006 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 16—18 от Регламент (ЕИО) № 3665/87 на Комисията от 27 ноември 1987 година за определяне на подробни общи правила за прилагане на режима на възстановяванията при износ на земеделски продукти (ОВ L 351, стр. 1) и на член 3, параграф 1, втора алинея от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности (ОВ L 312, стр. 1).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Vonk Dairy Products BV и Productschap Zuivel по повод отнемането и връщането, завишено с 15 %, на получено от ищеца по главното производство диференцирано възстановяване при износ.

Правна уредба

Общностна правна уредба

Регламент № 3665/87

3 Член 1 от Регламент № 3665/87 предвижда:

„Без да се засягат дерогиращите разпоредби, предвидени в специални правила на Общността за определени продукти, настоящият регламент определя

подробни правила за прилагане на режима на възстановявания при износ, наричани по-нататък „възстановявания“, установени или предвидени от:

[...]

— член 17 от Регламент (ЕИО) № 804/68 (мляко и млечни продукти),

[...]“ [неофициален превод]

4 Членове 4—6 от същия регламент гласят:

„*Член 4*

1. „Без да се засягат членове 5 и 16, изплащането на възстановяването зависи от представянето на доказателство, че продуктите, за които са приети декларации за износ, са напуснали митническата територия на Общността в естественото си състояние, най-късно в срок от 60 дни от датата на това приемане.“ [неофициален превод]

[...]

Член 5

1. Изплащането на диференцирано или на недиференцирано възстановяване зависи не само от това дали продуктът е напуснал митническата територия на Общността, но и от това дали, [...] продуктът е внесен в трета страна и, когато случаят е такъв, в конкретна трета страна, в срок от 12 месеца след датата на приемане на декларацията за износ:

а) при наличие на сериозно съмнение относно истинското местоназначение на продукта [...]

[...]

В посочените в първа алинея случаи се прилагат разпоредбите на член 17, параграф 3 и на член 18.

В допълнение, компетентните органи на държавите-членки могат да изискват допълнителни доказателства, които да покажат по задоволителен за тях начин, че продуктът е бил действително пуснат на пазара в третата страна вносител в непроменено състояние.

[...]

При наличие на сериозни съмнения относно действителното местоназначение на продуктите Комисията може да изисква от държавите-членки да прилагат разпоредбите на параграф 1.

[...]

Член 6

Ако преди да напусне митническата територия на Общността, продукт, митническата декларация за който е приета, преминава през територия на Общността, различна от територията на държавата-членка, в която е приета декларацията, се представя доказателство, че продуктът е напуснал митническата територия на Общността чрез представяне на оригинала от контролния екземпляр Т 5, посочен в член 1 от Регламент (ЕИО) № 2823/87.

[...]“ [неофициален превод]

Членове 16 и 17 от Регламент № 3665/87 гласят:

„*Член 16*

1. Когато размерът на възстановяването се променя в зависимост от местоназначението, изплащането на възстановяване зависи от допълнителните условия, предвидени в членове 17 и 18.

[...]

Член 17

1. Продуктът трябва да е внесен в непроменено състояние в третата страна, или в една от третите страни, за които е предвидено възстановяването, в срок от 12 месеца след датата на приемане на декларацията за износ.

[...]

3. Продуктът се счита за внесен, когато е преминал митническо оформяне за пускане за употреба в третата страна". [неофициален превод]

6 Член 18 от същия регламент съдържа изчерпателен списък на всички писмени доказателства, които износителите трябва да представят, за да докажат, че продуктът е бил обект на митническо оформяне с оглед на пускането му за употреба. Сред доказателствата, изисквани от тази разпоредба, фигурира копие от документа за превоз.

7 Член 18 неколкократно е бил предмет на изменения през периода, към който са относими фактите по главното производство, които изменения обаче не са от значение за изхода на делото в главното производство.

8 Член 23 от Регламент № 3665/87 гласи:

„1. Когато авансово изплатената сума е по-голяма от действително дължимата сума за съответната износна операция или за равностойна износна операция, износителят връща разликата между двете суми, завишена с 15 %.

[...]“ [неофициален превод]

Регламент № 2988/95

9 Член 1 от Регламент № 2988/95 предвижда:

„1. За целите на защитата на финансовите интереси на Европейските общности, с настоящото се приемат общи правила, отнасящи се до единните проверки и до административните мерки и санкции, касаещи нередностите по отношение на правото на Общността.

2. „Нередност“ означава всяко нарушение на разпоредба на правото на Общността, в резултат на действие или бездействие от икономически оператор, което е имало или би имало за резултат нарушаването на общия бюджет на Общностите или на бюджетите, управлявани от тях, или чрез намаляване или загуба на приходи, произтичащи от собствени ресурси, които се събират направо от името на Общностите или посредством извършването на неоправдан разход.“ [неофициален превод]

10 Съгласно член 3, параграф 1 от Регламент № 2988/95:

„Давностният срок за процедурите е четири години от момента, в който нередността по смисъла на член 1, параграф 1 е извършена. Въпреки това секторните правила могат да предвиждат и по-кратък срок, който не може да бъде по-малък от три години.

В случай на продължаваща или повторно извършена нередност давностният срок започва да тече от датата, на която нередността е прекратена. В случай на многогодишна програма давностният срок във всеки случай продължава, докато програмата изрично не бъде прекратена.

[...]“ [неофициален превод]

Национална правна уредба

11 Член 9 от Закона относно правната уредба на вноса и износа на стоки (Wet houdende een regeling op het gebied van de invoer en de uitvoer van goederen) от 5 юли 1962 г. (Stb. 1962, n° 295), изменен със Закона от 4 юни 1992 г. (Stb. 1992, n° 422), гласи:

„1. Компетентният министър може да отмени всяко разрешително, възстановяване, субсидия или освобождаване, когато предоставените с цел на тяхното получаване данни се окажат неточни и непълни, доколкото по заявлението е щяло да бъде взето различно решение, ако точните обстоятелства са били напълно известни към момента на неговото разглеждане.

2. Всяка отпусната субсидия или възстановяване в рамките на изпълнението на приет от институция на Европейските общности регламент може също така да бъде отменена, ако от приета от такава институция приложима разпоредба следва, че бенефициерът им не е имал право да ги получи.“

12 Съгласно членове 1, 85 и 118 от Наредбата за вноса и износа на земеделски продукти, както и приложение I към нея (Regeling in- en uitvoer landbouwgoederen) от 9 март 1981 г. (Stcrt. 1981, n° 50), чиито разпоредби са приети на основание на член 11 от посочения в предходната точка от настоящото решение закон, Productschap Zuivel е компетентно да издава и да отменя приложимите по отношение на сиренето възстановявания.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

13 От 1988 г. до 1994 г. ищецът по главното производство изнася всяка година за Съединените американски щати 300 партиди италианско сирене „Pecorino", или общо 2100 партиди.

14 За тези износни операции той получава от ответника по главното производство отпуснатите на основание на Регламент № 3665/87 диференцирани възстановявания, които придобиват окончателен характер в резултат на освобождаване на предоставените обезпечения след получаване от ответника по главното производство на документите, доказващи, че посочените партиди са пуснати в свободно обращение в Съединените щати.

15 Размерът на посочените възстановявания за въпросното сирене е бил по-висок за износните операции към Съединените щати, отколкото към Канада.

16 От представената пред Съда от Algemene Inspectiedienst (Главна инспекционна служба, наричана по-нататък „AID") към Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (Министерство на земеделието, природата и рибарството) преписка следва, че AID е провела първоначално разследване във връзка с разглежданите по главното производство износни операции на сирене.

17 Тъй като в резултат на това разследване са констатирани нередности по отношение на ищеца по главното производство, AID отправя искане до US Customs (Митнически служби на Съединените щати) в Ню Йорк да започнат административно разследване във връзка с посочените износни операции за периода 1988—1994 г.

18 В хода на това второ разследване се установява, че през посочения период 75 партиди сирене (или приблизително 1,47 милиона килограма) са били почти незабавно реекспортирани към Канада от Orlando Food Corporation, посредник в Съединените щати на ищеца по главното производство, които в повечето случаи са били предназначени за установеното в Ontario предприятие National Cheese & Food Company. Разследването показва също така, че участието на ищеца по главното производство не се е ограничавало до износ на въпросните партиди сирене към Съединените щати, тъй като последният е бил информиран за износните операции към Канада и също така е участвал в продажбата на въпросните партиди в тази страна. В допълнение, във връзка с това е била разменена кореспонденция между ищеца по главното производство и (предприятието) National Cheese & Food Company.

19 В резултат на второто разследване Officier van Justitie (прокурорът) на Roermond (Нидерландия) започва разследване срещу ищеца по главното производство и отговорните за управлението на неговото предприятие лица за подправка на документ, защото се предполага, че заявленията за диференцирано възстановяване са били фалшифицирани, поради факта че в тях като местоназначение за пускането в употреба фигурирали Съединените щати, а определени партиди били изпратени в Канада, където били предложени на пазара. AID отразява резултатите от първото разследване в констативен протокол от 5 март 1997 г.

20 С писмо от 18 септември 1997 г. ответникът по главното производство уведомява ищеца по главното производство, че е получил посочения в предходната точка от настоящото решение констативен протокол, препис от който бил приложен към писмото.

21 С решение от 18 април 2001 г. ответникът по главното производство отлага взимането на решение относно отпускането на възстановявания при износ във връзка със 75 партиди, предмет на спора, и отправя искане да му бъде възстановена сумата в размер на 2 795 841,72 NLG, съответстваща на завишената с 15 % разлика между приложимите за Съединените щати, от една страна, и за Канада, от друга страна, диференцирани възстановявания.

22 Тъй като ответникът по главното производство отхвърля като неоснователно оспорването на това решение от страна на ищеца по главното производство, последният предявява иск пред препращащата юрисдикция. В подкрепа на иска си ищецът по главното производство изтъква, че е изпълнил всички предвидени в член 4, член 17, параграф 3 и член 18 от Регламент № 3665/87 условия за получаване на диференцирани възстановявания за въпросните партиди сирене и че последващият реекспорт на определени партиди към Канада не е имал никакви последици върху отпускането на възстановяванията. Във връзка с това той се позовава на Решение от 14 декември 2000 г. по дело Emsland-Stärke (C-110/99, Recueil, стр. I-11569), като поддържа, че ответникът по главното производство не е доказал наличието на извършена от ищеца по главното производство злоупотреба по смисъла на посоченото решение. Следователно той смята, че разглежданите по главното производство възстановявания не са му били недължимо платени и че са придобили окончателен характер, след като той е представил доказателството за внос, както и за пускане в употреба в Съединените щати.

23 Ищецът по главното производство поддържа също така, че нередността, за която той е упрекван, не е нито продължаваща, нито повторно извършена, тъй като по-голяма част от изнасяните от него за Съединените щати партиди не са били реекспортирани, и стига до извода, че давностният срок не е бил прекъснат. Впрочем разследването се отнасяло до подправка на документ, а не до отмяната на възстановяванията или до искането за връщане на суми. Освен това посоченото разследване е било проведено от други, различни от ответника по главното производство органи, така че то не може да бъде разглеждано като действие с прекъсващ ефект. Ищецът по главното производство добавя, че нито в констативния протокол от 5 март 1997 г., нито в писмото от ответника по главното производство от 18 септември 1997 г. се уточняват деянията, до които се отнасят съмненията.

24 На последно място ищецът по главното производство смята, че ответникът по главното производство не е могъл да обоснове с Регламент № 3665/87 решението си да завиши с 15 % подлежащата на връщане сума, тъй като диференцираните възстановявания са били въведени само поради политически съображения.

25 Ответникът по главното производство счита, че искът е неоснователен. Той изтъква, че за изплащането на диференцирани възстановявания е от изключителна важност продуктите, за които те се отнасят, действително да бъдат доставени до пазара по местоназначение. От това той прави извода, според който фактът, че дадено количество от въпросното сирене е обект на реекспорт към Канада, предполага връщане на разглежданите в главното производство диференцирани възстановявания. Като се позовава на Решение от 31 март 1993 г. по дело Möllmann-Fleisch (C-27/92, Recueil, стр. I-1701), той смята, че документите за внос съставляват само една оборима улика, що се отнася до отпускането на диференцирани възстановявания по смисъла на Регламент № 3665/87. Поради това той счита, че посочените възстановявания са били недължимо платени.

26 По отношение на давността ответникът по главното производство изтъква, че Решение от 18 април 2001 г., с което е поискал връщането на сумите, е било взето в рамките на предписания от Регламент № 2988/95 срок. Всъщност срокът не е започнал да тече преди последната износна операция, която съгласно декларацията за износ се е състояла на 28 септември 1994 г. Впоследствие давностният срок е бил прекъснат през юли 1997 г. поради проведените в рамките на съдебното разследване претърсвания, както и на 18 септември 1997 г. с изпращането на протокола от 5 март 1997 г. на ищеца по главното производство.

27 В този контекст College van Beroep voor het bedrijfsleven решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли членове 16—18 от Регламент (ЕИО) № 3665/87, в редакцията им към момента на настъпване на фактите, да се тълкуват в смисъл, че ако

диференцираните възстановявания са били окончателно изплатени след приемане на документите за внос, констатираният впоследствие реекспорт на стоките може да направи изплатените възстановявания недължими единствено в случай на злоупотреба от страна на износителя?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос, кои са критериите, които позволяват да се определи при какви обстоятелства реекспортът на стоки може да направи недължими окончателно изплатените диференцирани възстановявания?

3) Кои са критериите, които позволяват да се прецени дали нередността е продължаваща или повторно извършена по смисъла на член 3, параграф 1, втора алинея от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95? [П]о-специално, [...] продължаваща или повторно извършена ли е нередността, когато тя се отнася до сравнително малка част от съвкупността от [осъществените през] определен период операции и операциите, във връзка с които е констатирана нередност, се отнасят винаги до различни партиди?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

28 С първия си въпрос препращащата юрисдикция пита по същество дали в рамките на процедура по отнемане и връщане на окончателно изплатени на основание на Регламент № 3665/87 диференцирани възстановявания при износ установяването на недължимия характер на посочените възстановявания предполага да бъде доказано наличието на злоупотреба от страна на износителя.

29 На първо място следва да се отбележи, че отпускането на възстановявания при износ е подчинено на съвкупността от предвидените от Регламент № 3665/87 условия, които са изброени в членове 4—6, от една страна, и в членове 16—18, от друга. Впрочем от предоставената на Съда преписка е видно, че ищецът по главното производство формално е удовлетворил всички предвидени от този регламент условия, така че са му били окончателно изплатени възстановяванията, предмет на спора. По-специално, от акта за препращане е видно, че ответникът по главното производство не се е възползвал от предвидената в член 5, параграф 1, буква а), четвърта алинея и в член 18, параграф 2 от Регламент № 3665/87 възможност, преди възстановяванията, предмет на спора, да са придобили окончателен характер, да изиска допълнителни доказателства, годни да потвърдят, че съответните продукти действително са били пуснати в употреба на пазара в третата страна вносител.

30 Важно е да се подчертае, че съгласно акта за препращане решението да се поиска връщане на посочените възстановявания не се основава на представените от ищеца по главното производство неизправни документи за внос, а на обстоятелството, че определени партиди сирене са били реекспортирани почти незабавно, след като са били внесени в Съединените щати, в друга трета страна.

31 Във връзка с това следва да се напомни, че приложното поле на общностните регламенти не може да бъде разширено до такава степен, че да обхване и злоупотребите на икономическите оператори (Решение от 11 октомври 1977 г. по дело Cremer, 125/76, Recueil, стр. 1593, точка 21 и Решение по дело Emsland-Stärke, посочено по-горе, точка 51).

32 Следователно установяването на недължимия характер на окончателно отпуснатите на основание на Регламент № 3665/87 диференцирани възстановявания при износ изисква, когато част от съвкупността от съответните продукти е почти незабавно реекспортирана в друга трета страна, да бъде представено доказателство за извършването на злоупотреба от страна на износителя.

33 Посоченото доказателство обхваща, от една страна, съвкупност от обективни обстоятелства, от което следва, че въпреки формалното спазване на предвидените от общностната правна уредба условия преследваната с нея

цел не е била постигната, и от друга страна, субективен елемент, изразяващ се във волята да се получи облага от общностната правна уредба, като изкуствено се създадат условията, необходими за нейното получаване (Решение от 21 юли 2005 г. по дело Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, Recueil, стр. I-7355, точка 39 и цитираната съдебна практика). Съществуването на този субективен елемент може да се докаже по-специално с наличието на тайно споразумение между износителя — бенефициер на възстановяванията при износ, и вносителя на продукта в страна, различна от страната вносител.

34 Препращащата юрисдикция е компетентна да провери дали е налице фактическият състав на злоупотреба в главното производство съгласно правилата за събиране на доказателства според националното право, доколкото не се накърнява ефективността на общностното право (Решение Emsland-Stärke, посочено в точка 54, и цитираната съдебна практика, Решение по дело Eichsfelder Schlachtbetrieb, посочено по-горе, точка 40).

35 Във връзка с това нидерландското правителство поддържа, че доказателството за извършена от износителя злоупотреба по смисъла на посоченото по-горе решение по дело Emsland-Stärke трябва да се представя само в случаите, когато са изпълнени всички формални условия за отпускането на възстановявания, какъвто не е случаят в главното производство, тъй като реекспортираните към Канада партиди не са били пуснати в употреба на пазара в Съединените щати и по този начин условието за пускане в употреба в трети страни по смисъла на член 17, параграф 3 от Регламент № 3665/87 не е било изпълнено.

36 Този довод не може да се приеме. Всъщност, от една страна, от точка 29 от настоящото решение следва, че от формална гледна точка ищецът по главното производство е удовлетворил съвкупността от предвидените от Регламент № 3665/87 условия относно отпускането на разглежданите по главното

производство диференцирани възстановявания, включително и предвидените в член 17, параграф 3 от него, така че спорните възстановявания са му били окончателно изплатени, без компетентните служби на държавата-членка да са счели за целесъобразно, на основание на член 5, параграф 1, буква а), четвърта алинея от този регламент, предварително да изискат допълнителни доказателства за действителното пускане на продукта на пазара на третата страна вносител. От друга страна, а именно както беше уточнено в точка 32 от настоящото решение, съответната държава-членка, страна по главното производство, няма основание да изисква връщането на окончателно изплатени възстановявания, освен ако е доказана извършена от страна на износителя злоупотреба.

37 Споделяйки становището на нидерландското правителство, и гръцкото правителство подчертава, че фактът, че не е било изпълнено условието за пускане в употреба на пазара на третата страна вносител, в случая по главното производство предполага, че връщането на недължимо изплатените диференцирани възстановявания може да бъде поискано на основание на разпоредбите на Регламент № 2988/95, без да е необходимо да се доказва извършена от износителя злоупотреба. Този довод не може да се приеме, защото както беше посочено в точка 32 от настоящото решение, връщането на недължимо изплатените диференцирани възстановявания, що се отнася до разглежданите по главното производство операции от периода между 1988 г. и 1994 г., изисква доказването на извършена от страна на износителя злоупотреба. Следователно понятието за нередност по смисъла на член 1 от Регламент № 2988/95 не може да се вземе предвид в това отношение.

38 Предвид горепосочените обстоятелства, на първия въпрос следва да се отговори, че в рамките на производство по отнемане и връщане на окончателно изплатени на основание на Регламент 3665/87 диференцирани възстановявания установяването на недължимия характер на посочените възстановявания трябва да се подкрепи с доказателство, представено съгласно правилата за събиране на доказателства по националното право, за извършена от износителя злоупотреба.

По втория въпрос

39 Предвид утвърдителния отговор на първия въпрос, не е необходимо да се отговаря на втория въпрос.

По третия въпрос

40 С третия си въпрос препращащата юрисдикция цели по същество да бъде запозната с критериите, които позволяват да се прецени дали една нередност следва да се разглежда като продължаваща или повторно извършена по смисъла на член 3, параграф 1, втора алинея от Регламент № 2988/95. Посочената юрисдикция си задава въпроса по-специално във връзка с положение, при което нередността се отнася до относително незначителна част от всички реализирани през определен период операции, и засяга винаги различни партиди.

41 Както подчертава генералният адвокат в точка 82 от своето заключение, една нередност е продължаваща или повторно извършена по смисъла на член 3, параграф 1, втора алинея от Регламент 2988/95, когато тя е извършена от икономически оператор, който получава икономически облаги от съвкупност от сходни операции, които нарушават една и съща разпоредба на общностното право.

42 В това отношение без значение е фактът, че в настоящия случай нередността се отнася до относително незначителна част от съвкупността от реализирани през определен период операции и засяга винаги различни партиди. Всъщност тези обстоятелства не могат да бъдат определящи за установяването на продължаваща или повторно извършена нередност, за да не се насърчават икономическите оператори да се опитват да избегнат прилагането на член 3, параграф 1, втора алинея от Регламент № 2988/95 чрез изкуствено разделяне на техните операции.

43 От компетентност на препращащата юрисдикция е да провери, съгласно правилата за събиране на доказателства по националното право, доколкото не се накърнява ефективността на общностното право, дали в главното производство са налице елементите на фактическия състав на продължаваща или повторно извършена нередност.

44 Предвид гореизложеното, на третия въпрос следва да се отговори, че по смисъла на член 3, параграф 1, втора алинея от Регламент № 2988/95, една нередност е продължаваща или повторно извършена, когато неин извършител е оператор в Общността, който получава икономически облаги от съвкупност от сходни операции, нарушаващи една и съща разпоредба от общностното право. В това отношение без значение е фактът, че нередността се отнася до сравнително малка част от съвкупността от реализирани през определен период операции и че операциите, по отношение на които е установена нередността, се отнасят винаги до различни партиди.

По съдебните разноски

45 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) **В рамките на производство по отнемане и връщане на окончателно изплатени на основание на Регламент № 3665/87 диференцирани възстановявания при износ установяването на недължимия характер на посочените възстановявания трябва да бъде подкрепено с доказателство, представено съгласно правилата за събиране на доказателства по националното право, за извършена от износителя злоупотреба.**

2) **По смисъла на член 3, параграф 1, втора алинея от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности, една нередност е продължаваща или повторно извършена, когато неин извършител е икономически оператор в Общността, който получава икономически облаги от съвкупност от сходни операции, които нарушават една и съща разпоредба на общностното право. В това отношение без значение е фактът, че нередността се отнася до сравнително незначителна част от съвкупността от операции през определен период и че операциите, по отношение на които е установена нередността, се отнасят винаги до различни партиди.**

Подписи